

Ogibaj se slabih tovaršev.

Tinče berž po kosilu peté odnese in gre s svojimi tovarši pohajkovat. Kmalu pridejo do sosedovega verta, v katerem je bila hruška polna kakor brinje. Veje so visele čez ograjo na cesto. Neporedni fantalini začno berž pobirati kamenje in je metati na drevo. Hruške so ropotale po tleh kakor toča. Sosed, ki je bil na vertu in videl, kaj delajo hudobni fantalini, skoči čez prelaz z veliko palico v roki. Ko ga

vgledajo malopridni otroci, poberejo berž vsak svoja kopita in bežé, kolikor le morejo. Tinče je bil najmanjši in ni mogel dohajati svojih tovaršev. Sosed ga zgrabi za vratnik in prav terdo derži. Tinče prosi in vpije iz celega gerla! „Jaz kamenja na drevo nisem lučal! Verjemite mi sosed, da ga res nisem!“ Pa vse ni nič pomagalo; sosed Tinčeta prav dobro našeška in še le potem izpusti.

Jokaje pride Tinče domu in toži svojemu očetu: „Jaz kamenja zares nisem lučal, pa tudi nobene hruške nisem pobral.“

„Vendar se ti je prav zgodilo,“ rečejo oče; „zakaj pa nisi doma ostal in si šel s takimi tovarši, od katerih veš, da niso veliko prida?“ „Nisem vedel ne, da bodo šli sadje klatit“ izgovarja se Tinče. „Ako tega nisi vedel pa bi bil peté odnesel takrat, ko si videl, da so malopridneži začeli kamenje pobirati in je na drevo lučati. Ko bi bil ti precej peté pobral in bi ne bil gledal svojih tovaršev, bi te sosed gotovo ne bil vjel in te tudi ne bil natepel. Zapomni si besede, ki pravijo: Kdor s hudobneži okrog hodi, nikoli veliko vreden ni, pa tudi s hudobneži večkrat kazen terpi. Zapomni si pa tudi izrek, ki pravi:

Hudobne družbe vari se
V nevarnost lahko spravi te.“